

Alkotmánybíróság

1015 Budapest
Donáti u. 35-45.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

Ügyszám:

IV/814-0/2016

Érkezett:

2016 ÁPR 26.

Példány:

1

Közfelhirdet:

Melléklet:

30+36 db

✓

DEBRECENI TÖRVÉNYSZÉK
DEBRECEN

2016-03-29

Szám:

P-21682/2014

Alulírott

az

Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. §-a alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a **Debreceni Ítéltábla 2015. november 25-én kelt, Pfk.II.20.608/2015/2. számú végzésének** az alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azt, valamint intézkedjen új bírósági eljárás lefolytatása érdekében, mivel a fenti határozat sérti az **Alaptörvény II. cikkét, VI. cikk (1) bekezdését, IX. cikk (4) bekezdését, XII. cikk (1) bekezdését, XV. cikk (1) bekezdését, XVII. cikk (3) bekezdését, XX. cikk (1) bekezdését, XXIV. cikk (2) bekezdését, valamint XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdését.**

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. A megsemmisíteni kért bírói döntés megnevezése és a határidő-számításhoz szükséges adatok közlése:

A megsemmisíteni kért bírói döntés a **Debreceni Ítéltábla 2015. november 25-én kelt, Pfk.II.20.608/2015/2. számú végzése**, amelyet a Debreceni Ítéltábla a perújítás megengedhetősége tárgyában másodfokon hozott. Mivel e végzés számomra való kézbesítése **2015. január 25-én** történt meg, ezért az alkotmányjogi panasz benyújtására irányadó 60 napos határidőt ettől az időponttól számítva kérem figyelembe venni.

2. Az Alaptörvényben biztosított jog megnevezése:

Az Alaptörvény II. cikke értelmében az emberi méltóság sérthetetlen, és minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz. Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák. Az Alaptörvény IX. cikk (4) bekezdése értelmében a véleménynyilvánítás szabadságának a gyakorlása nem irányulhat mások emberi méltóságának a megsértésére. Az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdése értelmében mindenkinek joga van a munka és a foglalkozás szabad megválasztásához, valamint a vállalkozáshoz. Az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése értelmében a törvény előtt mindenki egyenlő. Az Alaptörvény XVII. cikk (3) bekezdése értelmében minden munkavállalónak joga van az egészségét, biztonságát és méltóságát tiszteletben tartó munkafeltételekhez. Az Alaptörvény XX. cikk (1) bekezdése értelmében mindenkinek joga van a testi és lelki egészséghez. Az Alaptörvény XXIV. cikk (2) bekezdése értelmében mindenkinek joga van törvényben meghatározottak szerint a hatóságok által feladatuk teljesítése során neki jogellenesen okozott kár megtérítésére. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

3. A közvetlen érintettség kifejtése:

[REDACTED] látta el a [REDACTED] szám alatti hatlakásos társasház közös képviselőjét. 2012. szeptember 26-án felperesként keresetet indítottam [REDACTED] alperes, a fenti társasház tagja ellen személyiségi jogaim megsértésének megállapítása és kártérítés iránt. Keresetemben kértem annak megállapítását, hogy az alperes megsértette jó hírnevemet, becsületemet, emberi méltóságomat és magántitkomat azzal, hogy egyrészt büntetőfeljelentést tett ellenem, másrészt pedig a társasház 2010. július 17-i közgyűlésén kilátásba helyezte, hogy ha nem tartok ismételt közgyűlést, akkor ellenem büntetőfeljelentést tesz és állami adóhatósági vizsgálatot kezdeményez céggemmel szemben. Továbbá megfenyegetett azzal is a 2010. június 23-i közgyűlésen, hogy amennyiben az egyik társtulajdonosnak kifizetem az általa elvégzett fűnyírás ellenértékét, hűtlen kezelés miatt büntetőfeljelentést tesz ellenem. Magántitkokhoz fűződő jogom sérelme álláspontom

szerint abban állt, hogy a 2010. június 23-i közgyűlésen az alperes felmutatta azt az internetről letöltött cégkivonatot, amely szerint a cégnek 250 ezer forintos adóssága állt fenn. Mindezek alapján nem vagyoni kár megtérítése címén 25 M Ft. megfizetésére kértem kötelezni az alperest.

A Debreceni Törvényszék a keresetet 10.P.21.353/2012/14. számú ítéletével elutasította. Az ítélettel szemben fellebbezést nyújtottam be, amelyben keresetemet részben megváltoztattam, és a feljelentéssel megvalósított jóhírnév megsértésének megállapítása és 1,5 M Ft. nemvagyoni kártérítés megfizetésére kötelezés tekintetében tartottam fenn. A Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.486/2013/3. számú, 2013. november 14-én kelt ítéletével az elsőfokú ítélet megfellebbezett részét helybenhagyta.

A másodfokú bírósági döntéssel szemben felülvizsgálati kérelmet terjesztettem elő, amelyet elbírálv a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság 2014. május 21-én, a Pfv.IV.20.244/2014/5. számú ítéletében a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

Ezt követően a Debreceni Törvényszéken perújítást kezdeményeztem. Kezdeményezésemben előadtam, hogy nem követtem el semmilyen bűncselekményt, az alperes pusztán bosszúból tett ellenem feljelentést. Sérelmeztem, hogy az eljáró bíróságok nem hallgattak meg tanúkat az eljárás során. Utaltam arra, hogy az alperes a másodfokú eljárásban azt állította, hogy ő védte ellenem a társasházat, s ez olyan valótlan tényállítás, amely személyiségi jogaim megsértését jelenti. Mindemellett rámutattam, hogy a másodfokú ítélet állításával szemben közös képviselőként nem minősülök közszereplőnek. Hangsúlyoztam azt is, hogy az eljárásban közömbös, hogy cégem ellen végrehajtás, illetve felszámolási eljárás folyamatban van-e.

A perújítás megengedhetősége tárgyában a Debreceni Törvényszék 8.P.21.682/2014/5. számú végzésével elsőfokon elutasító döntést hozott, amely ellen fellebbezést nyújtottam be. A perújítás megengedhetősége tárgyában másodfokon a Debreceni Ítéltábla a 2015. november 25-én kelt, Pfk.II.20.608/2015/2. számú végzésével szintén elutasító döntést hozott.

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a értelmében az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdekében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

Álláspontom szerint a fenti bírói döntések alapján sérült a jó hírnévhez és az emberi méltósághoz való alapvető jogom, a foglalkozás szabad megválasztásához és a vállalkozáshoz való alapvető jogom, a törvény előtti egyenlőséghez való alapvető jogom, az egészséget, biztonságot és méltóságot tiszteletben tartó munkafeltételekhez való alapvető jogom, a testi és lelki egészséghez való alapvető jogom, a tisztességes eljáráshoz való alapvető jogom, valamint a jogorvoslathoz való alapvető jogom.

4. Indokolás arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével:

Az Abtv. 29. §-a értelmében az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. A jelen alkotmányjogi panasz álláspontom szerint – az alább részletezett indokokra is tekintettel – az Abtv. 29. §-ben foglalt feltételeknek megfelel. A kérdés alapvető alkotmányjogi jelentősége álláspontom szerint elsősorban abban áll, hogy a bíróságok a tisztességes eljárás elvének messzemenő figyelembe vételével, a bíróságok jogállamban betöltött rendeltetésével összhangban, a tőlük elvárható alapossággal és körültekintéssel, a tényállást alaposan felderítve járjanak el. E kötelezettségeik alól pedig ne lehessen kimenteni magukat arra való hivatkozással, hogy a bírói függetlenség, a szabad bizonyítás elve vagy egyéb eljárási alapelv lehetővé teszi számukra azt, hogy alapvető jelentőségű bizonyítási indítványokat mellőzzenek, és ezzel kiüresítsék a felek perbeli rendelkezési jogát, valamint az objektív igazság kiderítésére való igényét, végső soron pedig a megalapozott jogszolgáltatás iránti elvárást. Irányadó ez különösen a felek által indítványozott tanúkihallgatási indítványok sorozatos figyelmen kívül hagyása esetén, amely következtében a bírói döntés nagyobb mértékben vagy akár teljesen megalapozatlanná, és ezáltal alkalmatlanná válhat a bíróságok jogszolgáltatási funkciójának betöltésére.

A fenti elvi megállapítás kifejtésére, illetve az egyes érintett alapjogok sérelmével kapcsolatban az alábbiakat adom elő.

A fent hivatkozott bírói döntésekkel álláspontom szerint sérült a tisztességes eljáráshoz, valamint az ezekhez kapcsolódó törvény előtti egyenlőséghez és a jogorvoslathoz való alapvető jogom. A tisztességes (fair) bírósági eljárás egyik lényege az, hogy a bíróság kellően alaposan derítse fel a tényállást, a felderített tényállás alapján jogilag megfelelő következtetéseket vonjon le, és ezzel kapcsolatban minden bizonyítékot kellő körben és kellő súllyal vegyen figyelembe. A tényállás nem

megfelelő felderítése, a nem megfelelő döntés a bírósági határozatok anyagi legitimitását ássa alá, amellet, hogy az érintett félre nézve súlyos, nem egyszer visszafordíthatatlan károkat okoz. Az alkotmányjogban és az eljárásjogokban ismert két fontos elv: az ítélkező bíró függetlenségének elve, valamint a szabad bizonyítás elve álláspontom szerint nem lehet hivatkozási alap a bíróság számára azokban az esetekben, amikor a peres fél kifejezetten és többször is felhívja a bíróság figyelmét bizonyos releváns körülményekre, bizonyítékokra, amelyeket aztán a bíróság rendre figyelmen kívül hagy, illetve nem tesz meg minden tőle telhetőt a tényállás megfelelő tisztázására. Különösen súlyos következménnyel jár, ha a bíróság a kellően felderített tényállás és a megfelelő jogi minősítés hiányában nemcsak, hogy pervesztességet idéz elő, hanem egyéb terheket is ró a félre, illetve a fél életét, lehetőségeit – hibás döntésével – hosszabb távra ellehetetleníti. Előbbire példa jelen esetben, hogy pervesztességem folytán jelentős összegű le nem rótt illeték megfizetésére köteleztek, utóbbi kapcsán pedig azt lehet említeni, hogy pervesztességem miatt továbbra sem talállok megfelelő munkalehetőségeket.

A bíróságok eljárásával kapcsolatban több ponton merül fel a tisztességes eljárás sérelme, amelyeket az alábbiakban részletesen kifejték. Ezek vagy olyan tények, körülmények, amelyeket a bíróság nem vizsgált megfelelően, vagy pedig olyan bizonyítási indítványok, amelyeket a bíróság nem alkalmazott megfelelően.

Először is [REDACTED] tudta, hogy nem felel meg a 2010. július 17-i társasházi közgyűlés a törvényi előírásoknak, hiszen még annyi tulajdonos sem jelent meg, hogy a törvényben előírt minimális létszámmal szabályos jegyzőkönyvet vegyünk fel. Összesen 2 további személy volt jelen, ezzel szemben minimum 3 fő kellett volna: elnök, jegyzőkönyvvezető és 2 fő hitelesítő. Ennek ellenére keresztül akarta vinni akaratát, nem akart fizetni, már akkor is kb. 3 hónapi tartozása volt. Fizetni tudott volna, hiszen még autót is tartott fent, tehát nem valószínű, hogy havi 4.700 Ft kifizetése problémát jelentett volna neki. A közgyűlésen megfenyegetett 2 ember előtt is, utóbb pedig bosszúból feljelentett a rendőrségen is, ahol elutasították a feljelentését.

A fünyírással kapcsolatban [REDACTED] valótlant állított, mert nem volt parkosítás, csak a meglévő parkban kellett rendet tartani, fűvet nyírni. Azt pedig más társasházi jelentkező hiányában a közvetlen lakásszomszédja végezte. Több alkalommal végezték ezt a munkát. Kérdés, miért csak hónapokkal később tett ellenem feljelentést, miért nem rögtön az első után. Egyébként [REDACTED] voltak az első beköltözők és ők töltötték fel földdel, vetették be fűvel a területet. Állítólag 100.000.- Ft körüli összeget fordítottak rá. Ez reális ár, más szomszédos társasházaknál ugyanez volt a helyzet és a költség.

Az ellenem indított, 75.B.1466/2010. számú büntetőügy 2010. október 11-én kezdődött személyes meghallgatással. A tárgyalási jegyzőkönyvben két helyen is rögzítették azon kérésemet, hogy az ott konkrétan megnevezett két tanút hallgassa meg a bíróság. [REDACTED] már ott kijelentette, hogy felesleges tanúk meghallgatása (jegyzőkönyv 5. oldal). Elképzelhető, attól tartott, hogy szembesítik a viselkedésével, fenyegetésével stb. Elsőfokú ítéletet ebben az ügyben 2012. március 3-án hoztak, ahol felmentettek. A bíróság viszont nem hallgatta meg a korábban megnevezett tanúkat.

Végül 2012. július 12-én nyújtottam be keresetlevelet [REDACTED] ellen személyiségi jogaim megsértése miatt. Már ebben a beadványomban is hivatkoztam Hingerékre, mint lehetséges tanúkra, de a törvényszék nem volt hajlandó tanúként meghallgatni őket. Mint látható, majdnem 2 évvel később nyújtottam be ellene keresetlevelet, mint ahogy ő feljelentést tett ellenem. A feljelentésről a bíróság 2010. szeptember 20-i idézéséből szereztem tudomást, majd később pedig az előkészítő tárgyaláson. Tehát a pereskedést nem én kezdeményeztem. [REDACTED] ellenkérelmében ugyanakkor engem vádolt, hogy vádaskodom. Szerinte diszkrét és korrekt módon járt el. Valótlannul azt állítja, hogy becsületsértés miatt büntetőeljárást indítottam ellene. Ha így lenne, akkor valamilyen iratnak azt bizonyítania kellene. Mivel nem tettem ellene becsületsértés és semmi más miatt büntetőfeljelentést, természetesen ilyen irat nincs. Én nem vagyoni kár miatt nyújtottam be keresetlevelet. Állítása szerint ugyanakkor én próbálok nyomást gyakorolni rá.

A 2013. január 7-i tárgyaláson (10.P.21.353/2012/10. sz.) megint megneveztem 2 tanút [REDACTED], de a bíróság az eljárás során nem hallgatta meg őket, pedig közgyűlési nyilatkozataival szembesíteni lehetett volna [REDACTED] (fenyegetés, félelemkeltés stb.) [REDACTED] úgy nyilatkozott, hogy nem emlékszik semmire, ami a június 17-i közgyűlésen hangzott el, ezt a nyilatkozatot azonban a bíróság elfogadta, és nem akart tanúkat meghallgatni. A bíróság meg sem indokolta, hogy a megnevezett tanúkat miért nem hallgatta meg. A problémát fokozta, hogy külön bizonyítékként felhasználható iratok sem álltak közvetlenül rendelkezésemre, hiszen azokat eleve át kellett adnom a társasháznak, amit természetesen megtettem.

A bíróság arra kötelezte az alperest, hogy jegyzőkönyveket csatoljon be, mert én nem rendelkeztem azokkal. A becsatolt 2010. július 21-i jegyzőkönyvből ugyanakkor kiderült, hogy leszavazott felvetését elutasította a közgyűlés. Ott sem jelentette be a tulajdonosoknak, hogy több feljelentést tett ellenem, tehát megtévesztette a tulajdonostársakat.

Nem igaz az az állítás sem, hogy végrehajtást rendelt el a NAV a cégem ellen, hiszen akkor még nem számoltuk el a 2009. utolsó időszakát. Több volt a visszaigénylésünk, mint a tartozásunk. Azóta sem foganatosítottak semmilyen végrehajtást, természetesen. A 2013. február 6-i tárgyaláson ugyanakkor a bíróság a több mint 12 évvel korábban eladott Trabantommal is foglalkozott. Az ezzel kapcsolatos nyilatkozatom természetesen igaz volt. Adóigazolást nem létező tulajdonról nem kell kiállítani.

Azért indítottam [REDACTED] ellen személyiségi jogi pert, mert az eljárás során beszerzett iratokat tudtam védekezésre felhasználni az általa ellenem indított, valótlan tényállításokon nyugvó büntetőeljárásban.

Az ítélet elleni fellebbezésemben megint csak kifogásoltam a tanúk meg nem hallgatását - de az ítélőtábla sem foglalkozott a tanúmeghallgatásokkal.

Az inkriminált közgyűlésen egyébként úgy döntöttek, hogy további 1 hónapig vigyem a ház ügyeit. Ugyanakkor furcsa, hogy az alperes arról tudva, hogy én állítólag több bűncselekményt követtem el, és azok miatt feljelentéseket is tett ellenem, belenyugodott ebbe. Minderről nem tájékoztatta tulajdonostársait. Hamis vádja miatt pedig sérült a becsületem és az emberi méltósághoz való jogom is. Az Ítélőtábla a Bhar.II.485/2013/6 szám alatti ítéletében felmentett, sőt megállapította - amit az első pillanattól állítottam - , hogy a törvényeknek megfelelően, a közösség érdekében jártam el. Az Ítélőtábla előtt egyébként [REDACTED] valótlan állított és megváltoztatta a feljelentés tartalmát. Azt nyilatkozta, hogy ő védte ellenem a házat. Hogy miért, ez nem derült ki.

A polgári perben az Ítélőtábla – tudva már a felmentő ítéletemről – mégis ellenem döntött, bár ott elismerte az alperes, hogy el akart ítéltetni. Emellett a tanúk meghallgatását is meg akarta akadályozni. Szintén nem megalapozott az az állítás, hogy "csak ennyi" iratot csatoltam be állításom igazolására. Semmilyen irattal nem rendelkezem, mert át kellett adnom a háznak és ő azt adott be a bíróságnak, amit akart. A bíróságok figyelmét ez a tény elkerülte. Sem tanúkat nem hallgattak meg, sem iratokat nem tudtam becsatolni, az említett okok miatt. A bíróság továbbá feltételezésekbe bocsátkozik - tanúk meghallgatása helyett. A Pf.I.20.486/2013/3 ítélet 3. oldalán például ez szerepel: „Ha tanúk lennének...”

Téves az ítélőtábla azon állítása is, hogy én közszereplőnek tartom magam, ilyet sem én, sem a jogi képviselőm nem írt, és ez a hatályos jogszabályokból sem következik. Ugyanakkor ellentmondásos is az ítélet, egyben sérti az emberi méltósághoz és a jó hírnévhez való jogomat, mert azt állítja: társasháznál készülni kell arra, hogy

személyiségi jogait megsértsek a ház képviselőjében eljáró személynek. Ha így lenne, senki nem vállalná Magyarországon a társasházak képviselőjét, már csak azért sem, mert a közös képviselő nem minősül közszereplőnek.

A perújítási kérelemben hivatkoztam a tanúk felkutatására, valamint súlyos és több hónapja fennálló, többszöri műtétet és azonnali orvosi beavatkozást igénylő betegségekre. Az alperes, aki eddig folyamatosan tiltakozott a megnevezett tanú meghallgatása ellen, ekkor már azt állította, hogy ellenem nyilatkoznának. Ez túlzás, mert miatta már verekedések is voltak a társasháznál: azt a sértett lakók nyilván nem tagadnák le és a többiek sem.

A személyiségi jogsértés megállapításához elegendő a valótlan tényállítás, feltéve, hogy a másik fél a valótlanról tudott vagy arról tudnia kellett volna. Az pedig nyilvánvalóan senkitől el nem várható, hogy két évig tűrje - mindenféle jogkövetkezmények nélkül - a valótlan tényállításokon alapuló büntetőeljárást.

Nem lehet tudni, hogy a valótlan tényállításokon alapuló és két évig tartó büntetőeljárás milyen végső eredménnyel zárul. Hiszen [REDACTED] a harmadfokú eljárás előtt is valótlant állított, amikor azt állította, hogy ő védte ellenem a házat. A becsatolt társasházi jegyzőkönyvben azonban erre való utalás nincs, sőt további egy hónapig még igényt tartottak a munkámra, amit ingyen láttam el. Bár akkor még nem tudtam a feljelentésről.

Nem igaz az az állítás, hogy csak a perújítás során jelentettem be tanúkat. Már az alapeljárásban, a másodfok elé kerülő fellebbezésben és a Kúria előtt is előterjesztettük. A perújítás a negyedik alkalom, hogy tanúkat kértem meghallgatni, de nem tették. Sőt a büntetőügyben is három alkalommal, tehát a két eljárásban összesen hét alkalommal terjesztettem elő ilyen indítványt, eredménytelenül.

A perújítási kérelem elutasításáról szóló határozat (8.P.21.682/2014/5. számon) engem tesz felelőssé, hogy a tanúvallomások elmaradtak. A tárgyaláson bejelentettem, hogy június 22-én műtenek. Tehát lehetőségem sem volt még személyesen sem átvenni a leírt végzést a kezelőirodán. A fellebbezési határidő június 25-e volt, én ekkor már negyedik napja bent feküdtem akkor a klinikán, mivel 22-én már műtéti előkészületeket hajtottak végre rajtam, amit klinikai zárójelentéssel tudok bizonyítani.

A bírósági határozat ellen fellebbezést nyújtottam be az Ítéletáblának. Itt is hiányoltuk a tanúk meghallgatását, amit az Ítéletábla elmulasztott megtenni. A kérelmet az Ítéletábla elutasította azzal, hogy nem új tényre, hanem csak új bizonyítékra hivatkoztam a perújítás során. Ezzel szemben a polgári perrendtartásról szóló 1952.

évi III. törvény 260. § (1) bekezdés a) pontja szerint perújításnak van helye, ha a fél olyan tényre vagy bizonyítékra, illetőleg olyan jogerős bírói vagy más hatósági határozatra hivatkozik, amelyet a bíróság a perben nem bírált el, feltéve, hogy az - elbírálás esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezhetett volna. Az új bizonyíték az el nem bíralt tanúvallomás, míg az új tény a tanúk vallomásai lettek volna, amit a bíróságok nem engedtek megszerezni.

A 10.P.21.353/2012 sz. perben a 2013. július 16-án kelt fellebbezés indokolásában éppen az ellenkezőjét állítjuk, mint amit az ítéletábla állít: „vagy egy kisebb társadalmi csoport érdekében tevékenykedik...”. Ilyen utóbbi kör a társasházközösség. Jó hírnév megsértését kifogásoltuk, a bíróság azonban nem foglalkozott vele. A törvényszéktől a jó hírnevem és a becsületem megsértésének megállapítását kértem. Ezt megismételtük a Kúriához benyújtott felülvizsgálati kérelmünkben is, hiszen a jó hírnevét ronthatja valakinek a nyilvánvalóan alaptalan büntető- vagy szabálysértési eljárás.

A Kúria sem foglalkozott azzal a ténnyel, hogy konzekvensen elmaradtak a többször is kért tanúmeghallgatások. Nem foglalkozott a jó hírnév megsértésével. Csak annyit állapított meg, hogy nem vagyok közszereplő. Ilyet nem is állítottunk, sőt az ellenkezőjét nyilatkoztuk.

Perújítási kérelmemben (2014. december 11-én) megint csak kértem az éveken keresztül mellőzött tanúmeghallgatásokat, közöltem azt is, hogy mely alkotmánybírói határozat foglalkozik a közszereplők fogalmával. Négy konkrét tanút is megneveztem, idézhető laccímmel.

Mivel a bíróság több bizonyítási indítványomat jogellenesen elutasította, álláspontom szerint sérült a törvény előtti egyenlőséghez való jogom is, méghozzá az ún. fegyveregyenlőség elvének sérelmével. Ez az elv biztosítaná, hogy a bíróság előtti felek nagyságrendileg azonos eséllyel tudják igénybe venni a törvényes bizonyítási eszközöket. Jelen esetben a sérelem azáltal következett be, hogy a bíróság egyoldalúan és indokolatlanul az egyik fél számára előnyös bizonyítékokat vette csak figyelembe, a másik fél szempontjából fontos egyes bizonyítékok, jelen esetben a tanúvallomások – külön és többszöri jelzés ellenére – nem kerültek felvételre sem.

Álláspontom szerint megalapozott volt a bírósági követelésem. A nemvagyoni kártérítés megítéléséhez szükséges elemeket egyértelműen bizonyítani lehetett. Az én oldalamon hátrány következett be a személyiségi jogi jogsértéssel. A bírósági eljárás során előadott tények alapján továbbá az alperes jogellenes és felróható magatartása, valamint az okozati összefüggés is kimutatható.

A fenti helyzetek kapcsán általában ugyan megoldást nyújthatna a jogorvoslathoz való jog, azonban ha a magasabb bírói fórumok szintén nem megfelelően járnak el, az eljárási jogsértés (és az ezen alapuló hibás döntés) nem nyer valódi orvoslást. A jogorvoslathoz való jognak nemcsak az a tartalma, hogy az elsőfokú döntést hozó testülettől elkülönült (általában magasabb szintű) és a jogosult által formálisan igénybe vehető jogorvoslati fórum álljon rendelkezésre, hanem az is, hogy a jogaiban sértett fél ténylegesen is valódi jogorvoslást kaphasson. Ez az elv megköveteli, hogy a magasabb szintű bírói fórumok is kellő alaposággal járjanak el a tényállás felderítése kapcsán, ha szükséges folytassanak le további bizonyítást, és újból érdemben mérlegeljék az ügyet. Jelen esetben a magasabb szintű bíróságok szintén elutasították a további bizonyítás felvételét a rendelkezésre álló bizonyítékok ellenére. Mivel megfelelően, kellő határidőben éltem a különféle jogorvoslati kérelmek benyújtásával, azonban a felsőbb szintű bíróságok elutasították a fenti észrevételeimet, indítványaimat, illetve újfent nem vették figyelembe alkotmányos jogaimat, ezért sérült az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében rögzített jogorvoslathoz való jogom is, amely elvileg tartalmilag is garantálja a megfelelő jogorvoslás lehetőségét.

A fenti eljárás eredményeképpen továbbra sem került orvoslásra a jó hírnévhez és az emberi méltósághoz való jogom sérülme. Az alperes a fentiek szerint alaptalanul járatott le mások előtt. Másrészt ezt követően már mástól sem kaptam további közös képviselői megbízatást, mivel a jó referenciáim eltűntek. Álláspontom ilyenkor nem elfogadható egy olyan érvelés, mely szerint a képesítésem birtokában minden további nélkül szerezhettem volna újabb megbízatásokat, ha erre alkalmas lennék. Ebben a helyzetben közvetlen összefüggés mutatható ki annak kapcsán, hogy egy ilyen helyzet, illetve bírósági döntés a kihatásában képes engem távlatilag is ellehetetleníteni más lehetséges megbízók előtt. Próbáltam megoldani a jövedelem-kieséseket, de nem tudtam, mert elveszítettem a referenciáimat. Hiába pályáztam összesen 25 helyre, mindet elutasították. Pedig az OKJ-es bizonyítványom jeles volt és nagy szakmai tapasztalatom is volt, mindenhol nyereségesen működtettem a társasházakat, amiről természetesen okiratok vannak.

Mivel a történetek következtében jó referenciáim a továbbiakban nem lehettek, így nem kaptam további munkát, ami miatt sérült az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdésében lefektetett, a munka és a foglalkozás szabad megválasztásához, valamint a vállalkozáshoz való jogom. Álláspontom szerint hiába volt meg az elvi lehetőségem ahhoz, hogy szabadon megválasszam a foglalkozásomat, az adott körülmények között ez gyakorlatilag teljesen ellehetetlenült, így ennek kapcsán alanyi jogsérelem következett be. Szerintem ezek a jogok nem értelmezhetőek oly módon, hogy közben a tartalmuk kiüresedjék. Vagyis szerintem sérülnek ezek a jogaim azáltal is, hogy a velem kapcsolatos alaptalan rágalmak ellehetetlenítik az adott vállalkozási

tevékenységemet. Ennek megfelelően figyelni kell arra is, hogy egy ilyen megnyilvánulás nemcsak egyszeri problémát idézhet elő a peres fél életében, hanem hosszabb távon és folyamatosan fennálló problémás helyzetet is, ez pedig aránytalan. A fentiek olyan nagymértékű törést okoztak egészségemben és magánéletemben, amelyeket azóta sem tudtam helyrehozni. A történetek közvetlenül hozzájárultak egészségi állapotom megromlásához is, amelyet a bíróság szintén nem vett figyelembe, így sérült az Alaptörvény XX. cikk (1) bekezdésében lefektetett testi és lelki egészséghez való jogom is. Ezt ráadásul a XVII. cikk (3) bekezdése a munkavégzés kapcsán külön is nevesíti, és az én esetemben mindezek a problémák lényegében a munkavégzés kapcsán merültek fel. Fentiek alapján sérült továbbá az Alaptörvény XVII. cikk (3) bekezdése is, amelynek értelmében minden munkavállalónak joga van az egészségét, biztonságát és méltóságát tiszteletben tartó munkafeltételekhez.

A fentiek kapcsán az összes előadott tény figyelembevételével álláspontom szerint sérült az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített jogom a tisztességes, pártatlan és független bírósági eljárásra. A fentiek pedig mindezek miatt érintik az Alaptörvény XXIV. cikk (2) bekezdését is, amely szerint mindenkinek joga van törvényben meghatározottak szerint a hatóságok által feladatuk teljesítése során neki jogellenesen okozott kár megtérítésére. Az én ügyem kapcsán kimutatható, hogy az alperes rosszhiszemű és jogellenes cselekvése, valamint később ezen alapulva a bíróságok nem megfelelő eljárása számomra konkrét kárt is okozott.

5. Annak bemutatása, hogy az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva:

A Debreceni Törvényszék a fent részletezett keresetemet 10.P.21.353/2012/14. számú ítéletével elsőfokon elutasította. Az ítélettel szemben fellebbezést nyújtottam be. A Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.486/2013/3. számú, 2013. november 14-én kelt ítéletével az elsőfokú ítélet megfellebbezett részét helybenhagyta. A másodfokú bírósági döntéssel szemben felülvizsgálati kérelmet terjesztettem elő, amelyet elbírálv a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság 2014. május 21-én, a Pfv.IV.20.244/2014/5. számú ítéletében a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. Ezt követően a Debreceni Törvényszéken perújítást kezdeményeztem. A perújítás megengedhetősége tárgyában a Debreceni Törvényszék 8.P.21.682/2014/5. számú végzésével elsőfokon elutasító döntést hozott, amely ellen fellebbezést nyújtottam be. A perújítás megengedhetősége tárgyában másodfokon a Debreceni Ítéltábla a 2015. november 25-én kelt, Pfk.II.20.608/2015/2. számú végzésével szintén elutasító döntést hozott.

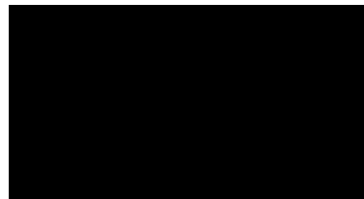
6. Nyilatkozat arról, hogy az ügyben van-e folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt, illetve arról, hogy kezdeményeztek-e perújítást (jogorvoslat a törvényesség érdekében) az ügyben:

A Kúria előtt jelenleg (már) nincs folyamatban sem felülvizsgálati eljárás, sem perújítási eljárás. A másodfokú bírósági döntéssel szemben felülvizsgálati kérelmet terjesztettem elő, amelyet elbírálva a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság 2014. május 21-én, a Pfv.IV.20.244/2014/5. számú ítéletében a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. Ezt követően a Debreceni Törvényszéken perújítást kezdeményeztem. A perújítás megengedhetősége tárgyában a Debreceni Törvényszék 8.P.21.682/2014/5. számú végzésével elsőfokon elutasító döntést hozott, amely ellen fellebbezést nyújtottam be. A perújítás megengedhetősége tárgyában másodfokon a Debreceni Ítéltábla a 2015. november 25-én kelt, Pfk.II.20.608/2015/2. számú végzésével szintén elutasító döntést hozott.

A fentiek alapján kérem alkotmányjogi panaszom kedvező elbírálását.

Tisztelettel,

Debrecen, 2016. március 25.

Melléletek:

1. Nyilatkozat az indítvány és a személyes adatok nyilvánosságra hozhatóságáról
2. Érintettséget alátámasztó dokumentumok